

TIMOTHÉE DE FOMBELLE

FABULOASA POVESTE A LUI JOSHUA PERLE

Traducere din limba franceză și note
de Mihaela Dobrescu

youngart

PARTEA ÎNTÂI

Pasagerul furtunii

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

<i>Pasagerul furtunii</i>	5
1 Departe de orice regat	7
2 Printre lacrimile mele	15
3 Refugiul	21
4 Fata.....	27
5 Comoara	33
6 Micile fantome	41
7 Naufragiatul.....	51
8 Ferestruica	59
9 A fost odată	69
10 Izvorul	75
11 Metamorfoza	83
12 Dragoste	91

PARTEA A DOUA

<i>Tristețea vie</i>	95
13 Joshua Iliân Perle	97
14 Solzul lui Kozowski	105
15 Ca un mic șarpe	113

16 Trenul.....	121
17 O trecătoare	127
18 Dispărută	135
19 Pe sub migdali.....	141
20 Pantoful albastru	149
21 Până la încetarea luptelor	157
22 Vrăjitoare	163
23 În cameră	171

PARTEA A TREIA

<i>Fragmente pierdute de pe tărâmul zânelor</i>	<i>179</i>
---	------------

24 Balul de 14 iulie	181
25 Amintirile.....	189
26 Burlacul.....	197
27 Colecția.....	205
28 Sânge și pierzanie	213
29 Viața Oliei	221
30 Tom Degețel	231
31 O apariție	239
32 Palatul eternității	247
33 Ultimul arcaș	255

1

Departe de orice regat

Cine-ar fi putut ghici că fusese zână?

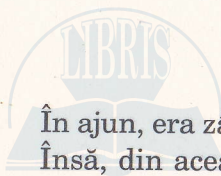
Evadase din turn pe fereastră, după ce-și sfâșiase hainele și-și făcuse o frânghie din ele. Așa coboară zânele meterezele? În afară de o cămașă albă și lungă pe care o furase mai apoi de pe o funie de rufe întinsă în bătaia lunii, nu mai avea nimic pe ea. Alerga pe nisip, în noapte. În ajun, renunțase la toate puterile sale. Acum era o fată ca oricare alta. Ceva mai visătoare, mai zbuciumată și mai frumoasă decât toate fetele de vârsta ei.

Plaja era albă și întinsă. Mai sus se aflau pădurile întunecate, mai jos, talazurile mării, cu spuma lor sclipitoare și, pretutindeni, sunetul valurilor, aerul calduț al nopții mai luminoase decât ziua.

Alerga pe nisipul ud. Picioarele nu i se afundau, ci deseneau la fiecare săritură cercuri de apă și de crabi minusculi. Ajunsese la capătul puterilor. Nu știa cât era ceasul, știa doar că la miezul nopții urma să se sfârșească totul.

El avea să moară.

În ajun, ar fi putut încă să alunece lin pe spumă sau să zboare pe deasupra pădurilor, ca să ajungă mai repede.

În ajun, era zână.

Însă, din această cauză, în ajun n-ar fi avut cum să împărtășească destinul celui pe care-l iubea, să trăiască sau să moară alături de el. Așadar, se lepădase de toate vrăjile. Până și în poveștile străvechi, foarte rar se mai întâmpla așa ceva, ca zânele să renunțe la puterile lor.

În depărtare, lumina vasului-de-foc pălise. Licărea roșiatic la capătul unui dig din pietre negre care făcea legătura cu țarmul. Pe vasul acela căptușit cu aramă ardeau trunchiuri întregi de copaci pentru a ademeni vasele altor regate și a le sfărâma de stânci. Acolo îl duseseră să-l căznească.

Distanța dintre întinderea de nisip și ochiul roșu al vasului-de-foc părea că nu se mai termină.

Acum alerga de-a lungul apei, cu respirația întretăiată, prinsă la mijloc între plaja înclinată și vântul cald care bătea dinspre mare. Descoperea durerea trupească, picioarele rănite, răsuflarea tăiată, neputința corpului, condiția umană pe care și-o dorise într-atât. Deși suferea, nu avea niciun regret.

Voia să fie ca el, cu el.

Oare se făcuse miezul nopții? De unde să știe? Privea spre bolta cerească și încerca să-și dea seama cât era ceasul, simțind că legendara punctualitate a zânelor o părăsise deja.

Când ajunse în dreptul primelor stânci, luna se cufundă în mare, lăsând doar niște dâre fosforescente pe cămașa ei furată. Acolo, la capătul digului, lumina răspândită de foc părea mai puternică. Nu mai era mult până la vas. Simțea sub tălpi cum pietrele începeau să fie calde și rotunde. Sărea de pe o stâncă pe alta, asemeni unei pânze de corabie mici și albe care sălta pe grohotișul de pietricele negre, atrasă de strălucirea vasului-de-foc. Câte corăbii din larg nu-și puseseră speranțele în lumina aceea! Și ea spera să-și găsească acolo comoara, adăpostul, viața. Însă, așa cum se întâmplase cu toate corăbiile, suferi la rândul ei un naufragiu.

Se prăbuși în tăcere peste trupul abandonat. El nu mai respira. Avea ochii larg deschiși.

Avea cincisprezece sau șaisprezece ani, ca ea.

Zăcea singur, pe puntea vasului.

— Dragostea mea...

Gemea cu fiecare expirație, căutând cea mai mică lichărire în ochii lui. Se lăsa cu toată greutatea peste el. Ținea strâns între palme chipul băiatului. Inima ei peste inima lui, bătând pentru amândoi, măcinată de durere pentru amândoi. Vasul scârțâia la fiecare val, dar nu se clintea.

— Dragostea mea.

Mai avea și altele să-i șoptească la ureche: reproșuri, rugăminți și regrete infinite. Se agăța de umerii lui, îngropându-și chipul în părul său.

Încet-încet, respirația i se domoli. Nu mai vorbea mult. Covorul de cenușă se afla la câțiva metri, dar căldura ajungea până la ei prin puntea acoperită de aramă. Tăcu. Lemnul ars fusese probabil de cedru. Mirosul de tămâie se ridica în noapte. În liniștea aceea, simțea apropierea morții.

Cu o ultimă tresărire, deschise ochii și zări un felinar care se legăna în depărtare, pe stânci. Venea cineva. Se smulse din cumplita îmbrățișare și se rostogoli în întuneric.

Se scurseră câteva minute.

Vărsa lacrimi în tăcere, cu mâinile împreunate, cu ochii la bărbatul care se apropia.

La capătul digului se afla o pasarelă lungă. Vasul era prionit de un pâlc de stejari trași la rindea și înfiți în mare ca niște coloane. Bătrânul păși pe pasarela care șerpuia printre stâlpi. Făcea totul cu mare încetineală. Trăgea după el o targă pusă pe o sanie de răchită. Targa era folosită de obicei la curățatul cenușii.

Îl privea pe bărbat. Oare el îi ucisese dragostea? Venise după trup?

Merse până în dreptul tânărului, mormăind ceva, ca și cum i-ar fi vorbit. Ghemuită chiar în spatele lui, îl auzi spunând:

— Te duc eu. Nu-ți fie frică.

Umbla să așeze targa lângă trup. Mai murmură ceva :

— Ai s-aștepți pe faleză...

Fata sări fără zgomot și-l doborî pe punte. Iute ca gândul, apucase în cădere toporișca pe care bărbatul o purta la brâu. În clipa când acesta se prăbuși horcăind, ea era deja deasupra lui și-i ținea arma lipită de frunte, gata să-l despice ca pe o nucă.

Bărbatul se uită îngrozit la fată, la chipul ei sălbatic, la mâna delicată care-i ținea tăișul toporiștii între ochi.

— L-ai omorât, zise ea.

Se uită la ea: avea părul și cămașa scorțoase, pline de sare, obrajii și umerii marmorați, roz cu alb. Cine putea fi fata aceea plăpândă, dar de temut, ai cărei genunchi ascuțiți îl țintuiau jos?

— Nu, gemu el, nu l-am omorât.

— Cine l-a omorât?

Vântul aducea înspre ei scânteii sărite din foc.

— Nimeni.

Toporișca se ridică.

— Taâge...

Mâna se opri. Bărbatul continuă:

— Taâge avea poruncă să-l aducă aici și să-l omoare.

— Unde-i Taâge?

— S-a întors la el în mlaștini.

Fata privi trupul aflat de cealaltă parte a saniei. Șopti:

— L-a omorât...

— Nu.

Ridică toporișca foarte sus, deasupra țestei bărbatului.

— Vă jur! strigă el. Nimeni. Nu l-a omorât nimeni.

Fata închise ochii, ca să nu vadă ce avea să facă brațul său, dar bărbatul reuși să rostească la timp:

— Taâge n-a ascultat porunca.

Se opri din nou.

— Nu l-a omorât. Nu mai știe nimeni, doar eu. O să mă omoare pe mine, când îmi termin treaba.

— Ce treabă?

— Trebuie să-i ascund trupul pe faleza mării.

— Cine l-a omorât? repetă ea. Cine?

— Taâge nu voia să omoare un fiu de rege.

— Taâge omoară așa cum respiră. Îl cunosc.

— Numai de sufletele de rege se teme.

— Cine l-a omorât? suspină ea.

— N-am voie să vorbesc, răspunse el plângând. Dar știu c-o să mă lăsați să trăiesc. Pentru că dacă mor eu, nu mai are cine să vă mai răspundă.

Arma coborî încet, iar fata se dădu la o parte.

Avea dreptate. Întrebarea care o mistuia nu s-ar fi stins decât odată cu ea.

Închise ochii.

Bărbatul o întrebă încetișor:

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră prințul cel tânăr?

Fata nu răspunse. Se gândea la diminețile de iarnă când el se ducea să înoate în cețurile lacului. Când ieșea din apă, se ridicau aburi din el.

— A părăsit acest trup, zise bătrânul.

Fata redeschise ochii. Bărbatul vorbea lângă ea. Oare auzise bine?

— Băiatul a fost izgonit. Trăiește.

— Unde?

— Departe, răspunse el. Nu prin regatele noastre. Un loc de unde nu se mai întoarce nimeni.

Fata se ridică.

— Ce spui acolo?

— Taâge l-a trimis în exil ca să nu-lucidă.

Rosti încet:

— O vrajă de surghiun.

— Unde? Unde e?

— A părăsit acest trup.

— Răspunde-mi!

Înfipse toporul în stratul de aramă la un centimetru de fața bărbatului.

Bătrânul gemea.

— Într-o vreme... pe-un tărâm...

— Unde?

— Plecați. Dacă nu, murim amândoi. Mergeți înapoi în pădure. Taâge o să se-ntoarcă.

— Ce vreme? Ce regat?

— Înapoi nu mai vine din surghiun. A spus Taâge că de-acolo de unde este, nu poate să se întoarcă la noi nici pe uscat, nici pe mare.

Vântul se domolea. Cenușa abia dacă mai licărea. Simțea cum o cuprinde frigul. Tremura din toate încheieturile.

Ultimele vorbe ale bătrânului o loviră în plin:

— Ați fi avut nevoie de puterea zânelor ca să-ncercați să desfaceți vraja asta.

Fata privi în jos ca să-și ascundă lacrimile. Începuseră să o lase puterile. Culcată pe o parte, își ținea împreunate pe inimă mâinile neputincioase.

Așadar, pierduse totul. Și magia, și dragostea.

Se ridică încet. Se târi către trupul surghiunitului, întins la câțiva pași de ea.

Se aplecă asupra lui. Ființa aceea preaiubită se ridicase undeva? Unde s-ar fi putut afla? Prin vreo vale pierdută, prin vreun regat rupt de toate celelalte regate? Era în picioare, undeva, respira aerul nopții?

Îl mai imploră o dată:

— Unde l-a izgonit? Unde?

Cu dosul palmei, mângâie fruntea prințului.

Vocea bărbatului răsună în spatele său:

— Acum se află în singura vreme și pe singurul tărâm unde oamenii nu cred nici în povești, nici în zâne.

Marea părea să se fi liniștit în jur. Nu se mai auzea decât freacă a spumei și, în depărtare, galopul unui cal care se apropia pe plajă.